

Zakariyāh

Taubā Karo!

¹ Fāras ke bādshāh Dārā kī hukūmat ke dūsre sāl aur āṭhweñ mahīne * meñ Rab kā kalām nabī Zakariyāh bin Barakiyāh bin Iddū par nāzil huā,

²⁻³ “Logoñ se kah kī Rab tumhāre bāpdādā se nihāyat hī nārāz thā. Ab Rabbul-afwāj farmātā hai kī mere pās wāpas āo to maiñ bhī tumhāre pās wāpas āūngā. ⁴ Apne bāpdādā kī mānind na ho jinhoñ ne na merī sunī, na merī taraf tawajjuh dī, go maiñ ne us waqt ke nabiyōñ kī mārifat unheñ āgāh kiyā thā kī apnī burī rāhoñ aur sharīr harkatoñ se bāz āo. ⁵ Ab tumhāre bāpdādā kahāñ haiñ? Aur kyā nabī abad tak zindā rahte haiñ? Donoñ bahut der huī wafāt pā chuke haiñ. † ⁶ Lekin tumhāre bāpdādā ke bāre meñ jitnī bhī bāteñ aur faisle maiñ ne apne khādimoñ yānī nabiyōñ kī mārifat farmāe wuh sab pūre hue. Tab unhoñ ne taubā karke iqrār kiyā, ‘Rabbul-afwāj ne hamārī burī rāhoñ aur harkatoñ ke sabab se wuh kuchh kiyā hai jo us ne karne ko kahā thā.’”

Zakariyāh Royā Deḳhtā Hai

⁷ Tīn māh ke bād Rab ne nabī Zakariyāh bin Barakiyāh bin Iddū par ek aur kalām nāzil kiyā. Sabāt yānī 11weñ mahīne kā 24wān din ‡ thā.

* **1:1** Aktūbar tā Nawambar. † **1:5** ‘Donoñ . . . chuke haiñ’ izāfā hai tāki matlab sāf ho. ‡ **1:7** 15 Farwarī.

Pahlī Royā: Ghur̄sawār

⁸ Us rāt main ne royā meñ ek ādmī ko surkh rang ke ghoṛe par sawār dekhā. Wuh ghāṭī ke darmiyān ugne wālī mehndī kī jhāriyon ke bīch meñ rukā huā thā. Us ke pīchhe surkh, bhūre aur safed rang ke ghoṛe khare the. Un par bhī ādmī baiṭhe the. § ⁹ Jo farishtā mujh se bāt kar rahā thā us se main ne pūchhā, “Mere āqā, in ghur̄sawāron se kyā murād hai?” Us ne jawāb diyā, “Main tujhe un kā matlab dikhātā hūn.” ¹⁰ Tab mehndī kī jhāriyon meñ ruke hue ādmī ne jawāb diyā, “Yih wuh haiñ jinheñ Rab ne pūrī duniyā kī gasht karne ke lie bhejā hai.” ¹¹ Ab dīgar ghur̄sawār Rab ke us farishte ke pās āe jo mehndī kī jhāriyon ke darmiyān rukā huā thā. Unhoñ ne ittalā dī, “Ham ne duniyā kī gasht lagāi to mālūm huā ki pūrī duniyā meñ amn-o-amān hai.” ¹² Tab Rab kā farishtā bolā, “Ai Rabbul-afwāj, ab tū 70 sālon se Yarūshalam aur Yahūdāh kī ābādiyon se nārāz rahā hai. Tū kab tak un par rahm na karegā?”

¹³ Jawāb meñ Rab ne mere sāth guftgū karne wāle farishte se narm aur tasallī dene wālī bāteñ kīñ. ¹⁴ Farishtā dubārā mujh se mukhātib huā, “Elān kar ki Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Main baṛī ghairat se Yarūshalam aur Koh-e-Siyyūn ke lie laṛūngā. ¹⁵ Main un dīgar aqwām se nihāyat nārāz hūñ jo is waqt apne āp ko mahfūz samajhtī haiñ. Beshak main apnī qaum se kuchh nārāz thā, lekin in dīgar qaumon ne use had se zyādā tabāh kar diyā hai. Yih kabhī bhī merā maqsad

§ 1:8 ‘Un . . . baiṭhe the’ izāfā hai tāki matlab sāf ho.

nahīn thā.’ ¹⁶ Rab farmātā hai, ‘Ab main̄ dubārā Yarūshalam kī taraf māyl ho kar us par rahm karūnga. Merā ghar nae sire se us meñ tāmīr ho jāegā balki pūre shahr kī paimāish kī jāegī tāki use dubārā tāmīr kiyā jāe.’ Yih Rabbul-afwāj kā farmān hai.

¹⁷ Mazīd elān kar ki Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Mere shahroñ meñ dubārā kasrat kā māl pāyā jāegā. Rab dubārā Koh-e-Siyyūn ko tasallī degā, dubārā Yarūshalam ko chun legā.’ ”

Dūsri Royā: Sīng aur Kārīgar

¹⁸ Main̄ ne apnī nigāh uṭhāi to kyā dekhtā hūn ki chār sīng mere sāmne haiñ. ¹⁹ Jo farishtā mujh se bāt kar rahā thā us se main̄ ne pūchhā, “In kā kyā matlab hai?” Us ne jawāb diyā, “Yih wuh sīng haiñ jinhoñ ne Yahūdāh aur Isrāil ko Yarūshalam samet muntashir kar diyā thā.”

²⁰ Phir Rab ne mujhe chār kārīgar dikhāe. ²¹ Main̄ ne sawāl kiyā, “Yih kyā karne ā rahe haiñ?” Us ne jawāb diyā, “Mazkūrā sīngoñ ne Yahūdāh ko itne zor se muntashir kar diyā ki ākhirkār ek bhī apnā sar nahīn uṭhā sakā. Lekin ab yih kārīgar un meñ dahshat phailāne āe haiñ. Yih un qaumoñ ke sīngoñ ko khāk meñ milā deñge jinhoñ ne un se Yahūdāh ke bāshindoñ ko muntashir kar diyā thā.”

2

Tīsri Royā: Ādmī Yarūshalam kī Paimāish Kartā Hai

¹ Main̄ ne apnī nazar dubārā uṭhāi to ek ādmī ko dekhā jis ke hāth meñ fitā thā. ² Main̄ ne

pūchhā, “Āp kahān jā rahe haiñ?” Us ne jawāb diyā, “Yarūshalam kī paimāish karne jā rahā hūñ. Main mālūm karnā chāhtā hūñ kī shahr kī lambāi aur chaurāi kitnī honī chāhie.”³ Tab wuh farishtā rawānā huā jo ab tak mujh se bāt kar rahā thā. Lekin rāste meñ ek aur farishtā us se milne āyā.⁴ Is dūsre farishte ne kahā, “Bhāg kar paimāish karne wāle naujawān ko batā de, ‘Insān-o-haiwān kī itnī baṛī tādād hogī ki āindā Yarūshalam kī fasīl nahīñ hogī.”⁵ Rab farmātā hai ki us waqt main āg kī chārdiwārī ban kar us kī hifāzat karūnga, main us ke darmiyān rah kar us kī izzat-o-jalāl kā bāis hūngā.’ ”

⁶ Rab farmātā hai, “Uṭho, uṭho! Shimālī mulk se bhāg āo. Kyonki main ne khud tumheñ chāron taraf muntashir kar diyā thā.⁷ Lekin ab main farmātā hūñ ki wahān se nikal āo. Siyyūn ke jitne log Bābal * meñ rahte haiñ wahān se bach nikleñ!”⁸ Kyonki Rabbul-afwāj jis ne mujhe bhejā wuh un qaumoñ ke bāre meñ jinhoñ ne tumheñ lūṭ liyā farmātā hai, “Jo tumheñ chheṛe wuh merī āñkh kī putlī ko chheṛegā.⁹ Is lie yaqīn karo ki main apnā hāth un ke khilāf uṭhāūngā. Un ke apne ghulām unheñ lūṭ leñge.”

Tab tum jān loge ki Rabbul-afwāj ne mujhe bhejā hai.¹⁰ Rab farmātā hai, “Ai Siyyūn Beṭī, khushī ke nāre lagā! Kyonki main ā rahā hūñ, main tere darmiyān sukūnat karūnga.¹¹ Us dīn bahut-sī aqwām mere sāth paiwast ho kar merī qaum kā hissā ban jāēngī. Main khud tere darmiyān sukūnat karūnga.”

* **2:7** Lafzī tarjumā: Bābal Beṭī.

Tab tū jān legī ki Rabbul-afwāj ne mujhe tere pās bhejā hai.

¹² Muqaddas mulk meñ Yahūdāh Rab kī maurūsī zamīn banegā, aur wuh Yarūshalam ko dubārā chun legā. ¹³ Tamām insān Rab ke sāmne khāmosh ho jāeñ, kyonki wuh uṭh kar apnī muqaddas sukūnatgāh se nikal āyā hai.

3

Chauthī Royā: Imām-e-Āzam Yashua

¹ Is ke bād Rab ne mujhe royā meñ imām-e-āzam Yashua ko dikhāyā. Wuh Rab ke farishte ke sāmne kharā thā, aur Iblīs us par ilzām lagāne ke lie us ke dāeñ hāth kharā ho gayā thā.

² Rab ne Iblīs se farmāyā, “Ai Iblīs, Rab tujhe malāmat kartā hai! Rab jis ne Yarūshalam ko chun liyā wuh tujhe dānttā hai! Yih ādmī to bāl bāl bach gayā hai, us lakaṛī kī tarah jo bharaktī āg meñ se chhīn lī gāī hai.”

³ Yashua gande kapṛe pahne hue farishte ke sāmne kharā thā. ⁴ Jo afrād sāth kharē the unheñ farishte ne hukm diyā, “Us ke maile kapṛe utār do.” Phir Yashua se muḥhātib huā, “Dekh, maiñ ne terā qusūr tujh se dūr kar diyā hai, aur ab maiñ tujhe shāndār safed kapṛe pahnā detā hūñ.” ⁵ Maiñ ne kahā, “Wuh us ke sar par pāk-sāf pagaṛī bāndheñ!” Chunāñche unhoñ ne Yashua ke sar par pāk-sāf pagaṛī bāndh kar use nae kapṛe pahnāe. Rab kā farishtā sāth kharā rahā. ⁶ Yashua se us ne baṛī sanjīdagī se kahā,

⁷ “Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Merī rāhoñ par chal kar mere ahkām par amal kar to tū mere

ghar kī rāhnumāī aur us kī bārgāhoñ kī dekh-bhāl karegā. Phir main tere lie yahāñ āne aur hāzirīn meñ khare hone kā rāstā qāym rakhūngā.

⁸ Ai imām-e-āzam Yashua, sun! Tū aur tere sāmne baiṭhe tere imām bhāī mil kar us waqt kī taraf ishārā haiñ jab main apne ḳhādīm ko jo Koñpal kahlātā hai āne dūngā. ⁹ Dekho wuh jauhar jo main ne Yashua ke sāmne rakhā hai. Us ek hī patthar par sāt āñkheñ haiñ.’ Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Main us par katbā kandā karke ek hī dīn meñ is mulk kā gunāh miṭā dūngā. ¹⁰ Us dīn tum ek dūsre ko apnī angūr kī bel aur apne anjīr ke darakht ke sāy meñ baiṭhne kī dāwat doge.’ Yih Rabbul-afwāj kā farmān hai.”

4

Pāñchwīñ Royā: Sone kā Shamādān aur Zaitūn ke Darakht

¹ Jis farishte ne mujh se bāt kī thī wuh ab mere pās wāpas āyā. Us ne mujhe yoñ jagā diyā jis tarah gahrī nīnd sone wāle ko jagāyā jātā hai. ² Us ne pūchhā, “Tujhe kyā nazar ātā hai?” Main ne jawāb diyā, “Khālis sone kā shamādān jis par tel kā pyālā aur sāt charāgh haiñ. Har charāgh ke sāt muñh haiñ. ³ Zaitūn ke do darakht bhī dikhāī dete haiñ. Ek darakht tel ke pyāle ke dāñ taraf aur dūsra us ke bāñ taraf hai. ⁴ Lekin mere āqā, in chīzoñ kā matlab kyā hai?”

⁵ Farishtā bolā, “Kyā yih tujhe mālūm nahīñ?” Main ne jawāb diyā, “Nahīñ, mere āqā.”

⁶ Farishte ne mujh se kahā, “Zarubbābal ke lie Rab kā yih paighām hai,

‘Rabbul-afwāj farmātā hai ki tū na apnī tāqat, na apnī quwwat se balki mere Rūh se hī kāmyāb hogā.’ ⁷ Kyā rāste meñ baṛā pahār hāyl hai? Zarubbābal ke sāmne wuh hamwār maidān ban jāegā. Aur jab Zarubbābal Rab ke ghar kā ākhirī patthar lagāegā to hāzirīn pukār uṭheñge, ‘Mubāarak ho! Mubāarak ho!’”

⁸ Rab kā kalām ek bār phir mujh par nāzil huā, ⁹ “Zarubbābal ke hāthoñ ne is ghar kī buniyād ḍālī, aur usī ke hāth use takmīl tak pahuñchāeñge. Tab tū jān legā ki Rabbul-afwāj ne mujhe tumhāre pās bhejā hai. ¹⁰ Go tāmīr ke āghāz meñ bahut kam nazar ātā hai to bhī us par hiqārat kī nigāh na ḍālo. Kyonki log k̄hushī manāeñge jab Zarubbābal ke hāth meñ sāhūl dekheñge. (Mazkūrā sāt charāgh Rab kī ānkheñ haiñ jo pūrī duniyā kī gasht lagātī rahtī haiñ.)”

¹¹ Maiñ ne mazīd pūchhā, “Shamādān ke dāeñ bāeñ ke zaitūn ke do darakhtoñ se kyā murād hai? ¹² Yahāñ sone ke do pāyp bhī nazar āte haiñ jin se zaitūn kā sunahrā tel bah nikaltā hai. Zaitūn kī jo do ṭahniyāñ un ke sāth haiñ un kā matlab kyā hai?”

¹³ Farishte ne kahā, “Kyā tū yih nahīñ jāntā?” Maiñ bolā, “Nahīñ, mere āqā.” ¹⁴ Tab us ne farmāyā, “Yih wuh do masah kie hue ādmī haiñ jo pūrī duniyā ke mālik ke huzūr khare hote haiñ.”

5

Chhaṭī Royā: Uṛne Wālā Tūmār

¹ Maiñ ne ek bār phir apñī nazar uṭhāī to ek uṛtā huā tūmār dekhā. ² Farishte ne pūchhā, “Tujhe kyā nazar ātā hai?” Maiñ ne jawāb diyā, “Ek uṛtā huā tūmār jo 30 fuṭ lambā aur 15 fuṭ chaurā hai.” ³ Wuh bolā, “Is se murād ek lānat hai jo pūre mulk par bhejī jāegī. Is tūmār ke ek taraf līkhā hai ki har chor ko miṭā diyā jāegā aur dūsri taraf yih ki jhūṭī qasam khāne wāle ko nest kiyā jāegā. ⁴ Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Maiñ yih bhejūngā to chor aur mere nām kī jhūṭī qasam khāne wāle ke ghar meñ lānat dākhil hogī aur us ke bīch meñ rah kar use lakaṛī aur patthar samet tabāh kar degī.’”

Sātwin Royā: Ṭokrī meñ Aurat

⁵ Jo farishtā mujh se bāt kar rahā thā us ne ā kar mujh se kahā, “Apñī nigāh uṭhā kar wuh dekh jo nikal kar ā rahā hai.” ⁶ Maiñ ne pūchhā, “Yih kyā hai?” Us ne jawāb diyā, “Yih anāj kī paimāish karne kī ṭokrī hai. Yih pūre mulk meñ nazar ātī hai.” ⁷ Ṭokrī par sīse kā ḍhaknā thā. Ab wuh khul gayā, aur ṭokrī meñ baiṭhī huī ek aurat dikhāī dī. ⁸ Farishtā bolā, “Is aurat se murād Bedīnī hai.” Us ne aurat ko dhakkā de kar ṭokrī meñ wāpas kar diyā aur sīse kā ḍhaknā zor se band kar diyā.

⁹ Maiñ ne dubārā apñī nazar uṭhāī to do auraton ko dekhā. Un ke laqlaq ke-se par the, aur uṛte waqt hawā un ke sāth thī. Ṭokrī ke pās pahuñch kar wuh use uṭhā kar āsmān-o-zamīn ke darmiyān le gain. ¹⁰ Jo farishtā mujh se guftgū kar rahā thā us se maiñ ne pūchhā, “Aurateñ ṭokrī ko kidhar le jā rahī haiñ?” ¹¹ Us ne jawāb

diyā, “Mul-k-e-Bābal meñ. Wahān wuh us ke lie ghar banā dengī. Jab ghar taiyār hogā to ṭokrī wahān us kī apnī jagah par rakhī jāegī.”

6

Chār Rath

¹ Maiñ ne phir apnī nigāh uṭhāi to kyā dekhtā hūñ ki chār rath pital ke do pahāron ke bīch meñ se nikal rahe haiñ. ² Pahle rath ke ghoṛe surkh, dūsre ke siyāh, ³ tīsre ke safed aur chauthe ke dhabbedār the. Sab tāqatwar the.

⁴ Jo farishtā mujh se bāt kar rahā thā us se maiñ ne sawāl kiyā, “Mere āqā, in kā kyā matlab hai?” ⁵ Us ne jawāb diyā, “Yih āsmān kī chār rūh * haiñ. Pahle yih pūrī duniyā ke mālik ke huzūr kharī thīñ, lekin ab wahān se nikal rahī haiñ. ⁶ Siyāh ghoṛon kā rath shimālī mulk kī taraf jā rahā hai, safed ghoṛon kā maḡhrib kī taraf, aur dhabbedār ghoṛon kā junūb kī taraf.”

⁷ Yih tāqatwar ghoṛe baṛī betābī se is intazār meñ the ki duniyā kī gasht karen. Phir us ne hukm diyā, “Chalo, duniyā kī gasht karo.” Wuh fauran nikal kar duniyā kī gasht karne lage. ⁸ Farishte ne mujhe āwāz de kar kahā, “Un ghoṛon par khās dhyān do jo shimālī mulk kī taraf baṛh rahe haiñ. Yih us mulk par merā ḡhussā utāreñge.”

Isrāil kā Āne Wālā Bādshāh

⁹ Rab kā kalām mujh par nāzil huā, ¹⁰ “Āj hī Yūsiyāh bin Safaniyāh ke ghar meñ jā! Wahān

* 6:5 Yā hawāeñ.

terī mulāqāt Bābal meñ jilāwatan kie hue Is-rāiliyon̄ K̄haldī, Tūbiyāh aur Yadāyāh se hogī jo is waqt wahāñ pahunch chuke haiñ. Jo hadiye wuh apne sāth lāe haiñ unheñ qabūl kar. ¹¹ Un kī yih sonā-chāñdī le kar tāj banā le, phir tāj ko imām-e-āzam Yashua bin Yahūsadaq ke sar par rakh kar ¹² use batā, ‘Rabbul-afwāj farmātā hai ki ek ādmī āne wālā hai jis kā nām koñpal hai. Us ke sāy meñ bahut koñpleñ phūṭ nikleñgī, aur wuh Rab kā ghar tāmīr karegā. ¹³ Hāñ, wuhī Rab kā ghar banāegā aur shān-o-shaukat ke sāth taḡht par baiṭh kar hukūmat karegā. Wuh imām kī haisiyat se bhī taḡht par baiṭhegā, aur donoñ ohdoñ meñ ittafāq aur salāmatī hogī.’ ¹⁴ Tāj ko Hīlam, Tūbiyāh, Yadāyāh aur Hen bin Safaniyāh kī yād meñ Rab ke ghar meñ mahfūz rakhā jāe. ¹⁵ Log dūr-darāz ilāqon̄ se ā kar Rab kā ghar tāmīr karne meñ madad karenge.”

Tab tum jān loge ki Rabbul-afwāj ne mujhe tumhāre pās bhejā hai. Agar tum dhyān se Rab apne K̄hudā kī suno to yih sab kuchh pūrā ho jāegā.

7

Tum Merī Sunane se Inkār Karte Ho

¹ Dārā Bādshāh kī hukūmat ke chauthe sāl meñ Rab Zakariyāh se hamkalām huā. Kislew yāñī naweñ mahīne kā chauthā din * thā. ² Us waqt Baitel Shahr ne Sarāzar aur Rajam-malik ko us ke ādmiyon̄ samet Yarūshalam bhejā thā tāki Rab se iltamās karen. ³ Sāth sāth unheñ

* **7:1** 4 Disambar.

Rabbul-afwāj ke ghar ke imāmoñ ko yih sawāl pesh karnā thā, “Ab ham kaī sāl se pānchweñ mahīne meñ rozā rakh kar Rab ke ghar kī tabāhī par mātām karte āe haiñ. Kyā lāzim hai ki ham yih dastūr āindā bhī jāri rakheñ?”

⁴ Tab mujhe Rabbul-afwāj se jawāb milā,
⁵ “Mulk ke tamām bāshindoñ aur imāmoñ se kah, ‘Beshak tum 70 sāl se pānchweñ aur sātweñ mahīne meñ rozā rakh kar mātām karte āe ho. Lekin kyā tum ne yih dastūr wāqaī merī k̄hātir adā kiyā? Hargiz nahīn! ⁶ Īdoñ par bhī tum khāte-pīte waqt sirf apnī hī k̄hātir k̄hushī manāte ho. ⁷ Yih wuhī bāt hai jo main ne māzī meñ bhī nabiyōñ kī mārifat tumheñ batāī, us waqt jab Yarūshalam meñ ābādī aur sukūn thā, jab gird-o-nawāh ke shahr Dasht-e-Najab aur maḡhrib ke nashebī pahārī ilāqe tak ābād the.’ ”

⁸ Is nāte se Zakariyāh par Rab kā ek aur kalām nāzil huā, ⁹ “Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Adālat meñ munsifānā faisle karo, ek dūsre par mehrbānī aur rahm karo! ¹⁰ Bewāoñ, yatīmoñ, ajnabiyōñ aur ḡharīboñ par zulm mat karnā. Apne dīl meñ ek dūsre ke k̄hilāf bure mansūbe na bāndho.’ ¹¹ Jab tumhāre bāpdādā ne yih kuchh sunā to wuh is par dhyān dene ke lie taiyār nahīn the balki akaḡ gae. Unhoñ ne apnā muñh dūsri taraf pher kar apne kānoñ ko band kie rakhā. ¹² Unhoñ ne apne diloñ ko hire kī tarah saḡht kar liyā tāki shariyat aur wuh bāteñ un par asarandāz na ho sakeñ jo Rabbul-afwāj ne apne Rūh ke wasīle se guzashtā nabiyōñ ko batāne ko kahā thā. Tab Rabbul-afwāj kā shadīd

ghazab un par nāzil huā. ¹³ Wuh farmātā hai, ‘Chūnki unhoñ ne merī na sunī is lie main ne faislā kiyā ki jab wuh madad ke lie mujh se iltijā karen to main bhī un kī nahīn sunūngā. ¹⁴ Main ne unheñ āndhī se urā kar tamām dīgar aqwām meñ muntashir kar diyā, aisī qaumoñ meñ jin se wuh nāwāqif the. Un ke jāne par watan itnā wīrān-o-sunsān huā ki koī na rahā jo us meñ āe yā wahān se jāe. Yoñ unhoñ ne us khushgawār mulk ko tabāh kar diyā.’ ”

8

Ek Nayā Āghāz

¹ Ek bār phir Rabbul-afwāj kā kalām mujh par nāzil huā, ² “Rabbul-afwāj farmātā hai ki main barī ghairat se Siyyūn ke lie laṛ rahā hūñ, baṛe ghusse meñ us ke lie jidd-o-jahd kar rahā hūñ. ³ Rab farmātā hai ki main Siyyūn ke pās wāpas āūngā, dubārā Yarūshalam ke bīch meñ sukūnat karūngā. Tab Yarūshalam ‘Wafādārī kā Shahr’ aur Rabbul-afwāj kā pahār ‘Koh-e-Muqaddas’ kahlāegā. ⁴ Kyonki Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Buzurg mard-o-khawātīn dubārā Yarūshalam ke chaukoñ meñ baiṭheñge, aur har ek itnā umrrasīdā hogā ki use chhaṛī kā sahārā lenā paṛegā. ⁵ Sāth sāth chauk khel-kūd meñ masrūf laṛkoñ-laṛkiyoñ se bhare raheñge.’

⁶ Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Shāyad yih us waqt bache hue Isrāīliyoñ ko nāmumkin lage. Lekin kyā aisā kām mere lie jo Rabbul-afwāj hūñ nāmumkin hai? Hargiz nahīn!’ ⁷ Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Main apnī qaum ko mashriq

aur maḡhrib ke mamālik se bachā kar ⁸ wāpas lāūngā, aur wuh Yarūshalam meñ baseñge. Wahāñ wuh merī qaum hoñge aur maiñ wafādārī aur insāf ke sāth un kā Ḳhudā hūñgā.’

⁹ Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Hauslā rakh kar tāmīrī kām takmīl tak pahuñchāo! Āj bhī tum un bātoñ par etamād kar sakte ho jo nabiyōñ ne Rabbul-afwāj ke ghar kī buniyād ḍālte waqt sunāi thīñ. ¹⁰ Yād rahe ki us waqt se pahle na insān aur na haiwān ko mehnat kī mazdūrī miltī thī. Āne jāne wāle kahīñ bhī dushman ke hamloñ se mahfūz nahīñ the, kyoñki maiñ ne har ādmī ko us ke hamsāe kā dushman banā diyā thā.’ ¹¹ Lekin Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Ab se maiñ tum se jo bache hue ho aisā sulūk nahīñ karūnga. ¹² Log salāmatī se bīj boeñge, angūr kī bel waqt par apnā phal lāegī, khetōñ meñ fasleñ pakeñgī aur āsmān os paṛne degā. Yih tamām chīzeñ maiñ Yahūdāh ke bache huōñ ko mīrās meñ dūngā. ¹³ Ai Yahūdāh aur Isrāil, pahle tum dīgar aqwām meñ lānat kā nishānā ban gae the, lekin ab jab maiñ tumheñ rihā karūnga to tum barkat kā bāis hoge. Ḍaro mat! Hauslā rakho!’

¹⁴ Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Pahle jab tumhāre bāpdādā ne mujhe taish dilāyā to maiñ ne tum par āfat lāne kā musammam irādā kar liyā thā aur kabhī na pachhtāyā. ¹⁵ Lekin ab maiñ Yarūshalam aur Yahūdāh ko barkat denā chāhtā hūñ. Is meñ merā irādā utnā hī pakkā hai jitnā pahle tumheñ nuqsān pahuñchāne meñ pakkā thā. Chunāñche ḍaro mat! ¹⁶ Lekin in bātoñ par dhyān do, ek dūsre se sach bāt karo, adālat meñ sachchāi aur salāmatī par

mabnī faisle karo, ¹⁷ apne paṛosī ke ḳhilāf bure mansūbe mat bāndho aur jhūṭī qasam khāne ke shauq se bāz āo. In tamām chīzoñ se main nafrat kartā hūñ.’ Yih Rab kā farmān hai.”

¹⁸ Ek bār phir Rabbul-afwāj kā kalām mujh par nāzil huā, ¹⁹ “Rabbul-afwāj farmātā hai ki āj tak Yahūdāh ke log chauthē, pānchweñ, sātweñ aur dasweñ mahīne meñ rozā rakh kar mātām karte āe haiñ. Lekin ab se yih auqāt ḳhushī-o-shādmānī ke mauqe hoñge jin par jashn manāoge. Lekin sachchāī aur salāmatī ko pyār karo!

²⁰ Rabbul-afwāj farmātā hai ki aisā waqt āegā jab dīgar aqwām aur muta'addid shahroñ ke log yahān āeñge. ²¹ Ek shahr ke bāshinde dūsre shahr meñ jā kar kaheñge, ‘Āo, ham Yarūshalam jā kar Rab se iltamās kareñ, Rabbul-afwāj kī marzī dariyāft kareñ. Ham bhī jāeñge.’ ²² Hāñ, muta'addid aqwām aur tāqatwar ummateñ Yarūshalam āeñgī tāki Rabbul-afwāj kī marzī mālūm kareñ aur us se iltamās kareñ.

²³ Rabbul-afwāj farmātā hai ki un dinon meñ muḳhtalif aqwām aur ahl-e-zabān ke das admī ek Yahūdī ke dāman ko pakaṛ kar kaheñge, ‘Hameñ apne sāth chalne deñ, kyoñki ham ne sunā hai ki Allāh āp ke sāth hai.’ ”

9

Isrāīl ke Dushmanon kī Adālat

¹ Rab kā kalām Mulk-e-Hadrāk ke ḳhilāf hai, aur wuh Damishq par nāzil hogā. Kyoñki insān aur Isrāīl ke tamām qabīlon kī āñkheñ Rab kī taraf deḳhtī haiñ. ² Damishq kī sarhad

par wāqe Hamāt balki Sūr aur Saidā bhī is kalām se muta'assir ho jāenge, ḳhāh wuh kitne dānishmand kyoñ na hoñ. ³ Beshak Sūr ne apne lie mazbūt qilā banā liyā hai, beshak us ne sone-chāndī ke aise dher lagāe haiñ jaise ām taur par galiyoñ meñ ret yā kachre ke dher lagā lie jāte haiñ. ⁴ Lekin Rab us par qabzā karke us kī fauj ko samundar meñ phaiñk degā. Tab shahr nazar-e-ātish ho jāegā. ⁵ Yih dekh kar Askqalūn ghabrā jāegā aur Ġhazzā tarap uṭhegā. Aqrūn bhī laraz uṭhegā, kyoñki us kī ummīd jāti rahegi. Ġhazzā kā bādshāh halāk aur Askqalūn ġhairābād ho jāegā. ⁶ Ashdūd meñ do nasloñ ke log baseñge. Rab farmātā hai, “Jo kuchh Filistiyon ke lie faḳhr kā bāis hai use main miṭā dūngā. ⁷ Main un kī butparastī khatm karūnga. Āindā wuh gosht ko ḳhūn ke sāth aur apñi ghinaunī qurbāniyān nahīn khāenge. Tab jo bach jāenge mere parastār hoñge aur Yahūdāh ke ḳhāndānoñ meñ shāmil ho jāenge. Aqrūn ke Filistī yoñ merī qaum meñ shāmil ho jāenge jis tarah qadīm zamāne meñ Yabūsī merī qaum meñ shāmil ho gae. ⁸ Main ḳhud apne ghar kī pahrādārī karūnga tāki āindā jo bhī āte yā jāte waqt wahān se guzare us par hamlā na kare, koī bhī zālim merī qaum ko tang na kare. Ab se main ḳhud us kī dekh-bhāl karūnga.

Nayā Bādshāh Āne Wālā Hai

⁹ Ai Siyyūn Beṭī, shādiyānā bajā! Ai Yarūshalam Beṭī, shādmānī ke nāre lagā! Dekh, terā bādshāh tere pās ā rahā hai. Wuh rāstbāz

aur fathmand hai, wuh halīm hai aur gadhe par, hān gadhī ke bachche par sawār hai.

¹⁰ Maiñ Ifrāīm se rath aur Yarūshalam se ghoṛe dūr kar dūngā. Jang kī kamān ṭuṭ jāegī. Mau'ūdā bādshāh * ke kahne par tamām aqwām meñ salāmatī qāym ho jāegī. Us kī hukūmat ek samundar se dūsre tak aur Dariyā-e-Furāt se duniyā kī intahā tak mānī jāegī.

Rab Apnī Qaum kī Hifāzat Karegā

¹¹ Ai merī qaum, maiñ ne tere sāth ek ahd bāndhā jis kī tasdiq qurbāniyon ke khūn se huī, is lie maiñ tere qaidiyon ko pānī se mahrūm garhe se rihā karūngā. ¹² Ai purummīd qaidiyo, qile ke pās wāpas āo! Kyonki āj hī maiñ elān kartā hūn ki tumhārī har taklif ke ewaz maiñ tumheñ do barkateñ baḥsh dūngā.

¹³ Yahūdāh merī kamān hai aur Isrāīl mere tīr jo maiñ dushman ke khilāf chālāūngā. Ai Siyyūn Beṭī, maiñ tere beṭon ko Yūnān ke faujiyon se larne ke lie bhejūngā, maiñ tujhe sūrme kī talwār kī mānind banā dūngā.”

¹⁴ Tab Rab un par zāhir ho kar bijlī kī tarah apnā tīr chālāegā. Rab Qādir-e-mutlaq narsingā phūnk kar junūbī āndhiyon meñ āegā.

¹⁵ Rabbul-afwāj khud Isrāīliyon ko panāh degā. Tab wuh dushman ko khā khā kar us ke phainke hue pattharon ko khāk meñ milā deṅge aur khūn ko mai kī tarah pī pī kar shor machāenge. Wuh qurbānī ke khūn se bhare kaṭore kī tarah bhar jāenge, qurbāngāh ke konoñ jaise khūnālūdā ho jāenge.

* **9:10** Lafzī tarjumā: us ke kahne par.

¹⁶ Us din Rab un kā Ḳhudā unheñ jo us kī qaum kā rewaṛ haiñ chhuṭkārā degā. Tab wuh us ke mulk meñ tāj ke jawāhar kī mānind chamak uṭheñge. ¹⁷ Wuh kitne dilkash aur ḳhūbsurat lageñge! Anāj aur mai kī kasrat se kuñwāre-kuñwāriyāñ phalne-phūlne lageñge.

10

Rab hī Madad Kar Saktā Hai

¹ Bahār ke mausam meñ Rab se bārish māngo. Kyoñki wuhī ghane bādāl banātā hai, wuhī bārish barsā kar har ek ko khet kī hariyālī muhaiyā kartā hai. ² Tumhāre gharoñ ke but fareb dete, tumhāre ḡhaibdān jhūṭī royā dekhte aur farebdeh ḳhāb sunāte haiñ. Un kī tasallī abas hai. Isī lie qaum ko bheṛ-bakriyoñ kī tarah yahān se chalā jānā paṛā. Gallābān nahīñ hai, is lie wuh musibat meñ uljhe rahte haiñ.

Rab Apnī Qaum ko Wāpas Lāegā

³ Rab farmātā hai, “Merī qaum ke gallābānoñ par merā ḡhazab bhaṛak uṭhā hai, aur jo bakre us kī rāhnumāī kar rahe haiñ unheñ maiñ sazā dūngā. Kyoñki Rabbul-afwāj apne rewaṛ Yahūdāh ke gharāne kī dekh-bhāl karegā, use jangī ghore jaisā shāndār banā degā. ⁴ Yahūdāh se kone kā buniyādī patthar, meḳh, jang kī kamān aur tamām hukmrān nikal āeñge. ⁵ Sab sūrme kī mānind hoñge jo laṛte waqt dushman ko galī ke kachre meñ kuchal deñge. Rabbul-afwāj un ke sāth hogā, is lie wuh laṛ kar ḡhālib āeñge. Muḳhālīf ḡhursawāroñ kī baṛī ruswāī hogī.

⁶ Maiñ Yahūdāh ke gharāne ko taqwiyaat dūngā, Yūsuf ke gharāne ko chhuṭkārā dūngā, hāñ un par rahm karke unheñ dubārā watan meñ basā dūngā. Tab un kī hālat se patā nahīñ chalegā ki maiñ ne kabhī unheñ radd kiyā thā. Kyoñki maiñ Rab un kā Ḳhudā hūñ, maiñ hī un kī sunūngā. ⁷ Ifrāīm ke afrād sūrme se ban jāenge, wuh yoñ ḳhush ho jāenge jis tarah dil mai pine se ḳhush ho jātā hai. Un ke bachche yih dekh kar bāgh bāgh ho jāenge, un ke dil Rab kī ḳhushī manāenge.

⁸ Maiñ sītī bajā kar unheñ jamā karūnga, kyoñki maiñ ne fidyā de kar unheñ āzād kar diyā hai. Tab wuh pahle kī tarah beshumār ho jāenge. ⁹ Maiñ unheñ bīj kī tarah muḳhtalif qaumoñ meñ bo kar muntashir kar dūngā, lekin dūr-darāz ilāqoñ meñ wuh mujhe yād kareñge. Aur ek din wuh apnī aulād samet bach kar wāpas āenge. ¹⁰ Maiñ unheñ Misr se wāpas lāūngā, Asūr se ikaṭṭhā karūnga. Maiñ unheñ Jiliyād aur Lubnān meñ lāūngā, to bhī un ke lie jagah kāfī nahīñ hogī. ¹¹ Jab wuh musibat ke samundar meñ se guzareñge to Rab maujoñ ko yoñ māregā ki sab kuchh pānī kī gahrāiyōñ tak ḳhushk ho jāegā. Asūr kā faḳhr ḳhāk meñ mil jāegā, aur Misr kā shāhī asā dūr ho jāegā. ¹² Maiñ apnī qaum ko Rab meñ taqwiyaat dūngā, aur wuh us kā hī nām le kar zindagī guzareñge.” Yih Rab kā farmān hai.

11

Baroñ ko Nīchā Kiyā Jāegā

¹ Ai Lubnān, apne darwāzoñ ko khol de tāki tere deodār ke daraḡht nazar-e-ātish ho jāēñ.

² Ai jūnīpar ke daraḡhto, wāwailā karo! Kyoñki deodār ke daraḡht gir gae haiñ, yih zabardast daraḡht tabāh ho gae haiñ. Ai Basan ke balūto, āh-o-zārī karo! Jo jangal itnā ghanā thā ki koī us meñ se guzar na saktā thā use kāṭā gayā hai.

³ Suno, charwāhe ro rahe haiñ, kyoñki un kī shāndār charāgāheñ barbād ho gāi haiñ. Suno, jawān sherbabar dahār rahe haiñ, kyoñki Wādī-e-Yardan kā gunjān jangal ḡhatm ho gayā hai.

Do Qism ke Gallābān

⁴ Rab merā Ḳhudā mujh se hamkalām huā, “Zabah hone wālī bheḡ-bakriyoñ kī gallābānī kar! ⁵ Jo unheñ ḡharīd lete wuh unheñ zabah karte haiñ aur qusūrwar nahīñ ṡaharte. Aur jo unheñ bechte wuh kahte haiñ, ‘Allāh kī hamd ho, maiñ amīr ho gayā hūñ!’ Un ke apne charwāhe un par tars nahīñ khāte.

⁶ Is lie Rab farmātā hai ki maiñ bhī mulk ke bāshindoñ par tars nahīñ khāūngā. Maiñ har ek ko us ke paḡosī aur us ke bādshāh ke hawāle karūngā. Wuh mulk ko ṡukṡe ṡukṡe kareñge, aur maiñ unheñ un ke hāth se nahīñ chhurāūngā.”

⁷ Chunāñche maiñ, Zakariyāh ne saudāgaroñ ke lie zabah hone wālī bheḡ-bakriyoñ kī gallābānī kī. Maiñ ne us kām ke lie do lāṡhiyāñ līñ. Ek kā nām ‘Mehrbānī’ aur dūsṡī kā nām ‘Yagāngat’ thā. Un ke sāth maiñ ne rewaḡ kī gallābānī kī. ⁸ Ek hī mahīne meñ maiñ ne tīn gallābānoñ ko miṡā diyā. Lekin jald hī maiñ

bher-bakriyon se tang ā gayā, aur unhoñ ne mujhe bhī haqīr jānā.

⁹ Tab main bolā, “Āindā main tumhārī gallābānī nahīn karūnga. Jise marnā hai wuh mare, jise zāe honā hai wuh zāe ho jāe. Aur jo bach jāeñ wuh ek dūsre kā gosht khāeñ. Main zimmedār nahīn hūngā!” * ¹⁰ Main ne lāthī banām ‘Mehrbānī’ ko toṛ kar zāhir kiyā ki jo ahd main ne tamām aqwām ke sāth bāndhā thā wuh mansūkh hai. ¹¹ Usī din wuh mansūkh huā.

Tab bher-bakriyon ke jo saudāgar mujh par dhyān de rahe the unhoñ ne jān liyā ki yih paighām Rab kī taraf se hai. ¹² Phir main ne un se kahā, “Agar yih āp ko munāsib lage to mujhe mazdūrī ke paise de deñ, warnā rahne deñ.” Unhoñ ne mazdūrī ke lie mujhe chāndī ke 30 sikke de die.

¹³ Tab Rab ne mujhe hukm diyā, “Ab yih raqam kumhār † ke sāmne phaiñk de. Kitnī shāndār raqam hai! Yih merī itnī hī qadar karte haiñ.” Main ne chāndī ke 30 sikke le kar Rab ke ghar meñ kumhār ke sāmne phaiñk die. ¹⁴ Is ke bād main ne dūsri lāthī banām ‘Yagāngat’ ko toṛ kar zāhir kiyā ki Yahūdāh aur Isrāīl kī aqhuwwat mansūkh ho gai hai.

¹⁵ Phir Rab ne mujhe batāyā, “Ab dubārā gallābān kā sāmān le le. Lekin is bār ahmaq charwāhe kā-sā rawaiyā apnā le. ¹⁶ Kyonki main mulk par aisā gallābān muqarrar karūnga jo na halāk hone wāloñ kī dekh-bhāl karegā, na

* **11:9** ‘Main zimmedār nahīn hūngā’ izāfā hai tāki matlab sāf ho. † **11:13** Yā dhāt dhālne wāle.

chhoṭoṅ ko talāsh karegā, na zaḥmiyoṅ ko shifā degā, na sehhatmandoṅ ko ḳhurāk muhaiyā karegā. Is ke bajāe wuh behtarīn jānwaroṅ kā gosht khā legā balki itnā zālim hogā ki un ke khuroṅ ko phār kar toṛegā. ¹⁷ Us bekār charwāhe par afsos jo apne rewar ko chhoṛ detā hai. Talwār us ke bāzū aur dahnī ānkh ko zaḥmī kare. Us kā bāzū sūkh jāe aur us kī dahnī ānkh andhī ho jāe.”

12

Allāh Yarūshalam kī Hifāzat Karegā

¹ Zail meṅ Rab kā Isrāīl ke lie kalām hai. Rab jis ne āsmān ko ḳhaime kī tarah tān kar zamīn kī buniyādeṅ rakhīn aur insān ke andar us kī rūh ko tashkīl diyā wuh farmātā hai,

² “Maiṅ Yarūshalam ko gird-o-nawāh kī qau-moṅ ke lie sharāb kā pyālā banā dūngā jise wuh pī kar larḳharāne lageṅgī. Yahūdāh bhī musibat meṅ āegā jab Yarūshalam kā muhāsarā kiyā jāegā. ³ Us din duniyā kī tamām aqwām Yarūshalam ke ḳhilāf jamā ho jāeṅgī. Tab maiṅ Yarūshalam ko ek aisā patthar banāūngā jo koī nahīn uṭhā sakegā. Jo bhī use uṭhā kar le jānā chāhe wuh zaḥmī ho jāegā.” ⁴ Rab farmātā hai, “Us din maiṅ tamām ghoṛoṅ meṅ abtarī aur un ke sawāroṅ meṅ dīwānagī paidā karūṅga. Maiṅ dīgar aqwām ke tamām ghoṛoṅ ko andhā kar dūngā.

Sāth sāth maiṅ khulī ānkhon se Yahūdāh ke gharāne kī dekh-bhāl karūṅga. ⁵ Tab Yahūdāh ke ḳhāndān dil meṅ kaheṅge, ‘Yarūshalam ke bāshinde is lie hamāre lie quwwat kā bāis haiṅ

ki Rabbul-afwāj un kā Ḳhudā hai.’ ⁶ Us din maiñ Yahūdāh ke ḵhāndānoñ ko jalte hue koele banā dūngā jo dushman kī sūkhī lakaṛī ko jalā deñge. Wuh bharaktī huī mashāl hoñge jo dushman kī pūloñ ko bhasm karegī. Un ke dāiñ aur bāiñ taraf jitnī bhī qaumeñ gird-o-nawāh meñ rahtī haiñ wuh sab nazar-e-ātish ho jāeñgī. Lekin Yarūshalam apñī hī jagah mahfūz rahegā.

⁷ Pahle Rab Yahūdāh ke gharoñ ko bachāegā tāki Dāūd ke gharāne aur Yarūshalam ke bāshindoñ kī shān-o-shaukat Yahūdāh se baṛī na ho. ⁸ Lekin Rab Yarūshalam ke bāshindoñ ko bhī panāh degā. Tab un meñ se kamzor ādmī Dāūd jaisā sūrmā hogā jabki Dāūd kā gharānā Ḳhudā kī mānind, un ke āge chalne wāle Rab ke farishte kī mānind hogā. ⁹ Us din maiñ Yarūshalam par hamlā-āwar tamām aqwām ko tabāh karne ke lie niklūngā.

Yarūshalam kā Mātam

¹⁰ Maiñ Dāūd ke gharāne aur Yarūshalam ke bāshindoñ par mehrbānī aur iltamās kā Rūh unḍelūngā. Tab wuh mujh par nazar ḍāleñge jise unhoñ ne chhedā hai, aur wuh us ke lie aisā mātam kareñge jaise apne iklaute beṭe ke lie, us ke lie aisā shadīd ḡham khāeñge jis tarah apne pahlauṭhe ke lie. ¹¹ Us din log Yarūshalam meñ shiddat se mātam kareñge. Aisā mātam hogā jaisā Maidān-e-Majiddo meñ Hadad-rimmon par kiyā jātā thā. ¹²⁻¹⁴ Pūre kā pūrā mulk wāwailā karegā. Tamām ḵhāndān ek dūsre se alag aur tamām aurateñ dūsroñ se alag āh-o-bukā kareñgī. Dāūd kā ḵhāndān, Nātan kā ḵhāndān,

Lāwī kā ḵhāndān, Simāī kā ḵhāndān aur mulk ke bāqī tamām ḵhāndān alag alag mātam kareṅge.

13

Butparastī aur Jhūṭī Nabuwwat kā Ḵhātmā

¹ Us din Dāūd ke gharāne aur Yarūshalam ke bāshindoṅ ke lie chashmā kholā jāegā jis ke zariye wuh apne gunāhoṅ aur nāpākī ko dūr kar sakeṅge.”

² Rabbul-afwāj farmātā hai, “Us din main tamām butoṅ ko mulk meṅ se miṭā dūngā. Un kā nām-o-nishān tak nahīn rahegā, aur wuh kisī ko yād nahīn raheṅge.

Nabiyōṅ aur nāpākī kī rūh ko bhī main mulk se dūr karūngā. ³ Is ke bād agar koī nabuwwat kare to us ke apne mān-bāp us se kaheṅge, ‘Tū zindā nahīn rah saktā, kyoṅki tū ne Rab kā nām le kar jhūṭ bolā hai.’ Jab wuh peshgoiyān sunāegā to us ke apne wālidain use chhed ḍaleṅge. ⁴ Us waqt har nabī ko apnī royā par sharm āegī jab nabuwwat karegā. Wuh nabī kā bāloṅ se banā libās nahīn pahnegā tāki fareb de ⁵ balki kahegā, ‘Main nabī nahīn balki kāshkār hūn. Jawānī se hī merā peshā khetibārī rahā hai.’ ⁶ Agar koī pūchhe, ‘To phir tere sine par zaḵmoṅ ke nishān kis tarah lage? To jawāb degā, main apne dostoṅ ke ghar meṅ zaḵmī huā.’”

Logoṅ kī Jānch-Partāl

⁷ Rabbul-afwāj farmātā hai, “Ai talwār, jāg uṭh. Mere gallābān par hamlā kar, us par jo

mere qarīb hai. Gallābān ko mār dāl tāki bher-bakriyān titar-bitar ho jāēn. Maiñ ḵhud apne hāth ko chhoṭoñ ke ḵhilāf uṭhāūngā.” ⁸ Rab farmātā hai, “Pūre mulk meñ logoñ ke tīn hissoñ meñ se do hissoñ ko miṭāyā jāegā. Do hisse halāk ho jāēnge aur sirf ek hī hissā bachā rahegā. ⁹ Is bache hue hisse ko maiñ āg meñ ḍāl kar chāndī yā sone kī tarah pāk-sāf karūngā. Tab wuh merā nām pukāreṅge, aur maiñ un kī sunūngā. Maiñ kahūngā, ‘Yih merī qaum hai,’ aur wuh kaheṅge, ‘Rab hamārā Ḵhudā hai.’ ”

14

Rab Ḵhud Yarūshalam meñ Bādshāh Hogā

¹ Ai Yarūshalam, Rab kā wuh din āne wālā hai jab dushman terā māl lūṭ kar tere darmiyān hī use āpas meñ taqsīm karegā. ² Kyonki maiñ tamām aqwām ko Yarūshalam se laṛne ke lie jamā karūngā. Shahr dushman ke qabze meñ āegā, gharoñ ko lūṭ liyā jāegā aur auratoñ kī ismatdarī kī jāegī. Shahr ke ādhe bāshinde jilāwatan ho jāēnge, lekin bāqī hissā us meñ zindā chhoṛā jāegā.

³ Lekin phir Rab ḵhud nikal kar in aqwām se yoñ laṛegā jis tarah tab laṛtā hai jab kabhī maidān-e-jang meñ ā jātā hai. ⁴ Us din us ke pānw Yarūshalam ke mashriq meñ Zaitūn ke pahār par khare hoṅge. Tab pahār phaṭ jāegā. Us kā ek hissā shimāl kī taraf aur dūsrā junūb kī taraf khisak jāegā. Bīch meñ mashriq se maḡhrib kī taraf ek baṛī wādī paidā ho jāegī. ⁵ Tum mere pahāroñ kī is wādī meñ bhāg kar

panāh loge, kyonki yih āzal tak pahuñchāegī. Jis tarah tum Yahūdāh ke bādshāh Uzziyāh ke aiyām meñ apne āp ko zalzale se bachāne ke lie Yarūshalam se bhāg nikle the usī tarah tum mazkūrā wādī meñ dauṛ āoge. Tab Rab merā Ḳhudā āegā, aur tamām muqaddasīn us ke sāth hoñge.

⁶ Us din na taptī garmī hogī, na sardī yā pālā. ⁷ Wuh ek munfarid din hogā jo Rab hī ko mālūm hogā. Na din hogā aur na rāt balki shām ko bhī raushnī hogī. ⁸ Us din Yarūshalam se zindagī kā pānī bah niklegā. Us kī ek shākh mashriq ke Bahīrā-e-Murdār kī taraf aur dūsri shākh maḡhrib ke samundar kī taraf bahegī. Is pānī meñ na garmiyon meñ, na sardiyon meñ kabhī kamī hogī.

⁹ Rab pūrī duniyā kā Bādshāh hogā. Us din Rab wāhid Ḳhudā hogā, log sirf usī ke nām kī parastish karenge. ¹⁰ Pūrā mulk shimālī shahr Jibā se le kar Yarūshalam ke junūb meñ wāqe shahr Rimmon tak khulā maidān ban jāegā. Sirf Yarūshalam apnī hī ūñchī jagah par rahegā. Us kī purānī hudūd bhī qāym raheñgī yānī Binyamīn ke Darwāze se le kar purāne darwāze aur Kone ke Darwāze tak, phir Hananel ke Burj se le kar us jagah tak jahāñ shāhī mai banāī jāti hai. ¹¹ Log us meñ baseñge, aur āindā use kabhī pūrī tabāhī ke lie maḡhsūs nahīn kiyā jāegā. Yarūshalam mahfūz jagah rahegī.

¹² Lekin jo qaumeñ Yarūshalam se larne nikleñ un par Rab ek haulnāk bimārī lāegā. Log abhī khare ho sakeñge ki un ke jism sar jāeñge. Āñkheñ apne ḡhānoñ meñ aur zabān

muñh meñ gal jāegī. ¹³ Us din Rab un meñ baṛī abtarī paidā karegā. Har ek apne sāthī kā hāth pakar kar us par hamlā karegā. ¹⁴ Yahūdāh bhī Yarūshalam se * laṛegā. Tamām paṛosī aqwām kī daulat wahān jamā ho jāegī yānī kasrat kā sonā, chāndī aur kapṛe. ¹⁵ Na sirf insān mohlak bīmārī kī zad meñ āegā balki jānwar bhī. Ghoṛe, ḳhachchar, ūñṭ, gadhe aur bāqī jitne jānwar un lashkargāhoñ meñ hoñge un sab par yihī āfat āegī.

Tamām Aqwām Yarūshalam meñ Īd Manāṅgī

¹⁶ To bhī un tamām aqwām ke kuchh log bach jāeñge jinhoñ ne Yarūshalam par hamlā kiyā thā. Ab wuh sāl basāl Yarūshalam āte raheñge tāki hamāre Bādshāh Rabbul-afwāj kī parastish kareñ aur Jhoñpṛiyoñ kī Īd manāeñ. ¹⁷ Jab kabhī duniyā kī tamām aqwām meñ se koī hamāre Bādshāh Rabbul-afwāj ko sijdā karne ke lie Yarūshalam na āe to us kā mulk bārish se mahrūm rahegā. ¹⁸ Agar Misrī qaum Yarūshalam na āe aur hissā na le to wuh bārish se mahrūm rahegī. Yoñ Rab un qaumoñ ko sazā degā jo Jhoñpṛiyoñ kī Īd manāne ke lie Yarūshalam nahīn āeñgī. ¹⁹ Jitnī bhī qaumeñ Jhoñpṛiyoñ kī Īd manāne ke lie Yarūshalam na āeñ unheñ yihī sazā milegī, ḳhāh Misr ho yā koī aur qaum.

²⁰ Us din ghoṛoñ kī ghanṭiyoñ par likhā hogā, “Rab ke lie Maḳhsūs-o-Muḳaddas.” Aur Rab ke ghar kī degen un muḳaddas kaṭoroñ ke barābar

* **14:14** Yā meñ.

hoṅgī jo qurbāngāh ke sāmne istemāl hote haiñ. ²¹ Hāñ, Yarūshalam aur Yahūdāh meñ maujūd har deg Rabbul-afwāj ke lie maḵsūs-o-muqaddas hogī. Jo bhī qurbāniyāñ pesh karne ke lie Yarūshalam āe wuh unheñ apnī qurbāniyāñ pakāne ke lie istemāl karegā. Us din se Rabbul-afwāj ke ghar meñ koī bhī saudāgar pāyā nahīñ jāegā.

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30